

קציני-מישטרה. העובדה שקציני-מישטרה כביר, סגן-ניצב (מקביל לסגן-אלוף בצה"ל) חיים ברודו, סרב למסור את יובל ליד אביו, למרות צו מפורש של בית-המשפט; והעובדה שהאב נעצר בי אורח בלתי-חוקי על-ידי אותו קציני-מישטרה, לאחר שנדחה והוכה בתוך תחנת המישטרה — מעוררות מיספר תמיחות לגבי יושרם או כשירותם של קציני ה-מישטרה שטיפלו בפרשה.

טענותיו הראשונות של אהרון גינסבורג על טיפולה המסוגל של המישטרה בפרשת הטיפת בנו, נשמעו כבר בבית-החולים צהלון ביפו.

עוד בחודש ינואר שנה זו, טען גינסבורג, התלוננה אווה לפני סגן-ניצב חיים ברודו, סגן-מפקד מרחב יפו, על שכלאתי אותה בדירתנו המשותפת בבתיים. ברודו, מבלי לדבוק, הורה לעצור אותי ל-12 שעות במישטרה יפו. רק לאחר שנעתר לדרישתי לחקור את השכנים, ונוכח שלא כלאתי אותה, הואיל לשחרר אותי.

היחסים המיוחדים בין סגן-ניצב ברודו לבין אווה נתגלו לי במהירות, ממשך אהרון. באותו חודש, אחרי שנחתם הסכם בין אווה ובנינו בבית-הדין הרבני היא דרשה ממני כסף. אני מצידו, נתתי לה אוהם סכומים שקבענו בהסכם. היא דרשה יותר. כשלא נעניתי לה, היא רצה אל ברודו. היא האשימה אותי באיומים עליה. ושוב נעצרת על-ידי ברודו ל-7 שבע שעות. למעשה רצה לעצור אותי עד שיביאו אותי משופט אולם קצינים

יחס מיוחד נגד אהרון או בעד אווה. "זהו סיכסוך מישפחתי, ונהגנו בהתאם". הגיב סגן-ניצב ברודו. גם את טענותיו של אהרון, כאילו גישה ברודו לחבל בהקמת הצוות המיוחד, מכ"ח זה האחרון. הצוות המיוחד, בפיקודו של מפקח אהרון גבע ממישטרת יפו, כלל, נוסף על גבע, סמל רוטר נוספים. האמצעים ש' הועמדו לרשותו היו: גיידת-מישטרה אחת ומכשיר-אלחוט. "קרה לא פעם, שיצאתי עם צוות-החקירה במכונית הפרטית, כש' הדלק על חשבוני. בליתי איתם לילות שלמים בחיפוש-סרק אחרי אווה ויובל." סיפר השבוע אהרון בשמץ מרירות. "צוות-החקירה, יחד איתי, הסתובב בכל הארץ. היינו ברמת-הגולן, בטבריה, בבני-ברק ועוד. לפחות משני מקומות, שאליהם הגענו בעקבות מידע, התברר לנו שאווה ו' יובל היו שם. והסתלקו שעות אחדות — ופעם אחת דקות אחדות — לפני שהגענו." אווה עצמה מודה: "עברנו, יובל ואני, במקומות-מחבוא רבים. עזרו לי הרבה אנשי שם, בהרבה מקומות." אהרון העלה ה' שבוע את החשד כי "מישהו במישטרה הדליף לה, או לאנשים שעזרו לה, והיא ידעה לברוח ברגעים המתאימים."

סגן-ניצב חיים ברודו, סגן-מפקד מרחב יפו, מכחיש זאת מכל-יכול. "שמעתי ש' ברודו ופרקליטה של אווה, עוררתי-הדין משה גוטסמן, מקיימים יחסים חברתיים טובים. ייתכן שמכאן נובע הקשר, וניסיון נותני של סגן-ניצב ברודו לחפות על אווה, לעזור לה ולהתגלגל ולצוותי בית-

אווה גינסבורג בבית-המישפט, לא עשו לה כלום!

אחרים, שנמצאו אותה שעה בתחנה ביפו, הסכימו לשחרר אותי. "למחרת היום התייצבתי לפני שופט השלום יוסף מגוריכהן. ברודו ביקש ש' אשחרר בערבות צד שלישי של שלושת אלפים לירות ואחתום שלא אשתמש יותר באיומים נגד אחתי. סיפרתי לשופט מה שקרה, והוא נוף במישטרה על המעצר. לבסוף שוחררתי בערבות עצמית של 1500 לירות."

לבד מטענות אלה נגד טיפולה של ה-מישטרה בסיכסוך שבין שני בני הווג, ונגד סגן-ניצב ברודו על התנכלותיו כל-פיו, קובל אהרון גינסבורג גם על דרכי הטיפול בפרשה, שהסעירה את המדינה בחודשיים האחרונים.

"מישהו במישטרה הדליף לה"

מ' אז שאווה ברחת עם יובל, גילתה המישטרה מחדלים רבים. ייתכן שהם נובעים מקשרים אישיים בין כמה מבית-הדין הרבני, שלפני הילד צריך להיות אצלי. באתי לברודו עם הצו, והוא אמר: זה לא מספיק. אני לא אקים צוות חקירה בשביל דבר כזה!"

ברודו מכחיש את טענותיו של אהרון, וטוען כי מעולם לא עצר אותו, ולא היה

לבעור תחת רגליו. הוא טילפן, כפי ה-נראה, לעורך-הדין של אווה, וזה הורה לה לצאת ממחבואה ולהסגיר את עצמה. "אחרי שברודו סירב לתת לי את הילד, ביקשתי ממנו רשות לטלפן. הוא סירב להרשות לי לטלפן על חשבון המישטרה. "יצאתי מהמטה, וטילפנתי לעורך-הדין שלי, דוב ישראלי, ואל ניצב-מישטרה קומ"פ פורט. קומפורט טילפן לברודו, והורה לו למסור לי את הילד. אולם גם אחרי שקיבל את ההוראה מהמפקד שלו, סירב ברודו לתת לי את הילד. הוא דרש שקודם יקחו אותו לבית-החולים צהלון, לבדיקות, ואמר אחרי-כך נראה. הוא גם דרש ממני לחתום על התחייבות שאביא את הילד למחרת בבוקר לבית-המישפט, כדי ששופט יחליט אצל מי יהיה הילד. סירבתי. שופט כבר החליט באופן ברור בהחלט שהילד צריך להיות אצלי.

"או החל ברודו להשתולל ממשי. הוא דחף אותי, והיכה אותי. ידעתי שהוא מחכה לזה שאני אתגונן, כדי שיוכל ל' האשים אותי בתקיפת שוטרי ולעצור אותי, או ברחתי ממנו. ברודו תפס אותי למטה, ויחד עם הימונאי אסר עלי לעזוב את התחנה. שאלתי אותו: "האם אני עצור?" והוא השיב לי: "אתה לא עצור, אבל אסור לך לזוז מכאן."

"הכוונה שלו הייתה ברורה: למנוע ממני לספר לעיתונאים, שחיכו בחוץ, איך הוא מתעלל בי ומפר צווים של בית-המישפט. והיתה לו עוד כוונה אחת: להבריח את יובל ואווה מתחנת-המישטרה מבלי שאדע."

"אווה לא נעצרה כחוק"

אומנם, בעת שברודו היה עסוק עם גינסבורג, הבריחו שוטרים אחרים את אווה ויובל מהדלת האחורית של תחנת-המישטרה, אל בית-החולים צהלון.

ברודו הכחיש בפני העולם הזה את האשמותיו של גינסבורג, אחת לאחת. "אני לא אמרתי מעולם שאני מצפצף על בית-המישפט או על הצווים, או על היועץ ה' מישפטי. לא עצרתי את אהרון גינסבורג. אני בכלל לא הכרתי את אווה גינסבורג עד שהיא הסגירה את עצמה. לא נגעתי באהרון גינסבורג באצבע הכי קטנה, ויש לי לכך עדים. כל מה שעשיתי היה למלא את בקשתה של אווה, שבנה ייבדק בבית-החולים לפני שהוא יימסר לידי אביו, כדי שהאב לא יוכל לטעון אחרי-כך שהילד הובא אליו כשהוא חולה. בקשה כזו של אם, כל אחד היה ממלא."

כשנודע לאהרון גינסבורג כי אשתו ובנו הובלו לצהלון, הוא מיהר לשם יחד עם העיתונאים שהיו בתחנת יפו. שוטר שהוצב בפתח אסר עליו להיכנס. רק אחרי מאמצים-שיכנוע מרובים הצליח ל' היכנס לחדר שבו נבדק בנו.

בשעה 1.30 קיבל סוף-סוף אהרון את בנו יובל, ולקחו איתו לביתו. עדיין לא ידוע לאן הובלה אווה גינסבורג. ברור רק שהיא לא הובלה לבית-המעצר באברכיבר, כפי שהתחייב מהחלטת השופט. שהכריזה עליה כעל עבריינית נמלטת.

למחרת בבוקר הוגדשה שאת ההפתעות של אהרון גינסבורג. הוא נדרש על-ידי המישטרה להופיע בבית-המישפט. אם לא תבוא אלינו, אנחנו נשלח גיידת ל' עצור אותך. אמר לו ברודו, לטענתו. גינסבורג אכן הופיע, יחד עם פרקליטו דוב ישראלי, והופתע לשמוע כי המישטרה רה מגישה שתי בקשות-מעצר. האחת נג' דו, על תלונתה של אשתו מלפני חודשים רבים, על שתקף אותה ואיים עליה — והשנייה נגד אווה, על תלונות דומות שהגיש הוא גנדה.

אולם, לא רק גינסבורג ופרקליטו נדר' המו באותה ישיבה. כמותם נדהמו גם כל האורחים הקבועים של בית-המישפט, והעיתונאים. ההאשמה החמורה של חטי' פה, על-יפי סעיף 230, שבה הואשמה אווה, והכרזתה כעבריינית נמלטת, לא הוזכרו כלל על-ידי בית-המישפט.

לשופט לא נותר אלא להחתיים את שני הצדדים על הבטחה שלא יעברו עבירות נוספות, ויקיימו את פסק-הדין הרבני כלשונו. "עוד לא קרה מיקרה כזה, שאשה מואש' מת בחטיפה ומזכות כעבריינית נמלטת ולא עושים לה כלום. את אווה אפילו לא חקרו מי היו השותפים שלה לפשע, ומי עזר לה להסתתר מעיני החוק משך תקופה כל-יך ארוכה", טוען בעלה, אהרון, במידה רבה של צדק.

יא עדיין נורא מבולבלת, ובכלל לא תופסת מה רוצים ממנה. כל ה' עסק הזה נפל עליה פיתאום, מהשמיים, והיא לא יודעת איך אוכלים את זה. ובכלל, נורא מפחד שכולם רוצים פיתאום ל' ראיינ אותה ולכתוב עליה בעיתונים. נמאס לה להתראיין! לכל העיתונים יש אותן שאלות, לה יש אותן תשובות, נדמה לה שהיא רשמיקול מקולקל, החוזר על עצמו.

וחוץ מזה, מה כבר יכולה בחורה בת עשרים-ואחת לספר על עצמה? מה כבר יכול לקרות בעשרים-ואחת שנות חיים? אז ככה: היא נולדה לפני עשרים-ואחת שנים, בקיבוץ מנרה. למן היום היא זוכרת את עצמה קוראים לה מיקי ורק כשהיא מביטה בתעודת-הזהות שלה היא שמה לב לעובדה ש' שמה הוא, בעצם, מיכל. את שם ה' מישפחה קם קיבלח מאביה, שהוא מסגר במיקצועו ואיננו זוכר אם אייפעם נקרא בשם-מישפחה אחר.

שלא-באשמתה החליטו אביה, שהוא מי מוצא פולני, ואמה היא ממוצא עיראקי, לנטוש את הקיבוץ לטובת העיר, ובחרו בהרצליה. היא גדלה כילדה נורמלית ולא בולטת במיוחד עד גיל ארבע-עשרה. בגיל זה שמה לב פיתאום לעובדה שהיא גבוהה

העניקה

מיקי קם, המתנשאת לגובה של 1.74 מטר, מודדת בבוסטיק ליידי גודיבה את מטר' ההופעה שלה. לידה, הבמאי צדי צרפתי, שהתנדב לעבוד איתה, המגיע עד לכתפיה.